

Kvarteret

- Fragment från förorten -

Maria i 57:an är inte flickvänsmaterial. Det säger hon själv.

Maria jobbar natt och sover till två på eftermiddagarna, med öronproppar. Hon tar fler sömntabletter än rekommenderat. Köpta online. Det kan vara ett jävla liv i kvarteret om dagarna, så vad ska man göra? Ibland vaknar hon och känner sig påtänd. Inte så illa, ändå.

Joakim har bett henne att inte höra av sig på några dagar. Han ska försöka lappa ihop det med Jessica. Lilla, undernärda, patinablonderade, brunögda Jessika. Smal som en pinne, med håret över hela pannan. Jessica som tror att en avsugning är att slicka lite på snoppen.

Det är klart att han ska försöka lappa. Hon verkar så himla söt, hans tjej. Men det är klart, skulle han ändå besluta sig för att äta kakan och behålla den, så finns hon alltid där, har hon sagt. Joakim verkade tveksam, eller lättad.

Jessica jobbar natten och Maria jobbar dagen. Joakim jobbar inte alls. Och tur är det, för att lappa ihop förhållanden är ett heltidsjobb, om man tänker på det.

”Vad betalar du i månaden?”

”Inte så mycket. Jag behöver inte ta studielån, om jag står i caféet på helgerna.”

”Jaha. Det är ju skönt.”

Hon nickar. Teet ångar i kopporna. Jasminlukt, med toner av honungen i.

Han tyckte att hon utstrålar lite för mycket självständighet. Lite för mycket för att han ska kunna slappna av. Förståndiga kräver alltid mer. Att man är mer på tårna. Han hade kunnat berätta det, om hon ville ha en förklaring för varför kurskamraterna har svårt för henne. Han hade kunnat hjälpa henne, tänker han.

”Jag betalar tretusenfyrahundra i månaden. Men tar fullt studielån, så jag kan vara ledig på helgerna.” Papprena och böckerna ligger uppslagna på bordet. Hon smuttar på koppen.

”Vi kan börja med att välja epok.”

”Visst”, säger han, men tänker att man väl för fan kan få småprata lite.

Josefsson i 5:an röker en kubansk cigarr varje dag, efter middagen. Hyresvärden har sagt att Josefsson kommer behöva bekosta saneringen av lägenheten när han flyttar ut. Sådana dumheter svarar han inte på. Och om Josefsson mot förmodan skulle svara något, så skulle han svarat hyresvärden att hon kan ta pengarna ur hans ficka när ambulanspersonalen rullar ut hans lik genom trappen.

Josefsson har bott i kvarteret sedan det var färdigbyggt i slutet på femtioalet.

Ska de få cigarrlukten ur väggarna kommer de behöva riva loss tapeterna och ett par centimeter av betongen innanför. Josefssons största problem är att Felix färdigrätter och

tidningsprenumerationerna har blivit så förbannat dyra. Och möjligtvis att hyresvärden inbillar sig att hennes problem är Josefssons.

Han ser så mycket skit på sin tjock-tv att han nästan saknar kalla kriget. Den kittlande tanken om en internationell bombmatta av kärnvapenspetsar. Som folk håller på önskar man nästan att det kunde ta pang-bom-slut, någon jävla gång.

Lasse "Flare" Helmvall och Amir "Jax" ElBaradei har någon sorts konstnärskollektiv i en liten tvåa i uppgång 23. Med äggkartonger på strategiska ytor har de en så kallad suboptimal inspelningsstudio. Men nu gör de ändå det mesta digitalt. Mycket av röran i lägenheten är lämningar från de analoga åren. När de bandade och la slingor till allt de kom åt att spela in med mickarna. De mixade bitpop innan bitpop hade ett namn.

Lasse har vuxit upp i Åre. Han spenderade så mycket tid som möjligt vid danslokalernas musikanläggningar. Inte ens gammal nog att dricka lagligt. Flippande skivor för svettiga stockholmare i färggranna skidkläder om vintrarna, och för de som blev kvar om somararna. Amirs pappa lärde honom spela gitarr, och Amir blev till slut mer musikintresserad än familjen kunde gå med på. Farsan och morsan kunde ta sina akademiska diplom och köra upp någon annan stans än i honom. Ha de fint! Morsning.

De båda träffades när Lasse svarade på Amirs bostadsannons: "Musikälskare söker inneboende. Krav: Musikälskare." Det var tio år sedan. Visst hade de kunnat flytta till ett annat ställe vid det här laget, men det funkar som det är. Lägenheten är ändå mest en kombinerad studio, utrustningslokal, och sängplats. Allt de behöver av sin lägenhet, med andra ord.

De spenderar ungefär tre fjärdedelar av sin tid med att göra sånt som de är bra på, för andras skull, så att den sista fjärdedelen kan gå åt att experimentera med något eget. Kanske inte så olik andra människor, ändå.

Grannarna tänker att förmodligen ligger med varandra, till råga på att de väsnas. Två tjugiga, unga män. Klart de har sex med varandra. Ja, varför ska man inte kunna spekulera i det, egentligen.

De båda änkorna i 27:an sitter på bänken utanför porten och tittar på rönnbären. Orangea klasar som hänger från träden vid vägen. Solen bryter knappt igenom molnen.

Några mopeder dundrar förbi. En har trasig ljuddämpare och låter som ett maskingevär. De båda änkorna kisar.

"Det är bakvänt", muttrar Märta.

"Jo, förbannade ligister", säger Sigbritt.

"Hade de haft några intressen, så hade de inte behövt hålla på sådär."

Sigbritt nickar.

”Du kommer ihåg, när man var tvungen att spara för att kanske köpa en bok, eller kanske en tågbiljett. På den tiden användes pengar till något. Inte bara till skit.”

”Nej, det var andra tider.”

Det är ganska lite Märta vet om Sigbritt. Men det är å andra sidan inte så mycket Sigbritt vet om Märta heller. De vet däremot nästan allt som finns att veta om invånarna i kvarteret.

De vet till exempel att Maria varje arbetsdag springer på sina korta, tjocka ben för att inte missa 20:30-spårvagnen till jobbet. De vet att hypokondrikern i 5:an har två barn runt tonåren, som är hos honom helgerna ojämna veckor. De vet att Hyresvärden bara ordnade så att några av lägenheterna fick nya köksfläktar, trots att de hade behövts bytas allihop. De flesta bara torkades ur och sattes ihop igen.

Det finns en gråsvarttrandig katt som ränner i kvarteret. Ingen vet riktigt vart den kommer ifrån. Men den bor i ett skrymsle under lastbryggan, till den lilla livset en bit bort.

Någon ställer ut torrfoder i en skål bakom kvarteret, i den lilla dungen. Det har satts upp en lapp på porten om att matutlämningen måste upphöra, genast! Måsarna äter torrfodret och skiter överallt.

Petrén i 5:an är elallergiker. Det har han intyg på. En sorts läkarintyg, kan man säga.

När han flyttade in i kvarteret ville han först ha en hörnlägenhet på tredje våningen, så det skulle bli så lite som möjligt av grannarnas elektriska fält att skärma bort. Men eftersom det finns telemaster i vattentornet bara några hundra meter bort, och väggarna hade tjockare betong än han väntat sig, ville han ha en bottenvåningslägenhet en bit in i huset. Och så var det den han fick tilldelad.

Tack vare forskningen är det inte lika illa att vara elallergiker idag, som för bara tio, tjugo år sedan. Modularingstekniken har utvecklats. Det finns skärmande kopparfibrer stickade i filter. Han har låtit montera en moduleringsbox på elskåpet, så att hans lägenhet är fri från elektriska fält.

Alla grannarna vet nästan säkert att Johansson i 11:an slår sin fru. Och att hon slår honom.

Det blir ett satans liv om nätterna, när de skriker på varandra. Genom betongväggarna hörs att de tumlar runt och brottas. Någon knuffas och saker rasar. En är en hora, och en är en jävla kuk.

Familjen Rushdie ringde polisen en gång, när de var nästan nyinflyttade. Barnen hade vaknat av oväsendet och var oroliga.

Men när polisen knackade på Johanssons port någon halvtimme senare hade de bråkat färdigt, och sa att de inte visste vad anmälan handlade om. Det var förmodligen den nyinflyttade indiska familjen snett under polisen borde prata med. Deras barn kunde sätta igång och föra ett fasligt liv

mitt i natten. När poliskvinnan frågar fru Johansson varför hon ser så tilltufsad ut svarar hon att "Man har väl för fan rätt att se lite yrvaken ut när det ringer på dörren mitt i natten?"

Det är lite konstigt, det där. Att de kan gå på som att de vill slå ihjäl varandra, men så fort något hotar utifrån enas de lika fort.

Polisen frågar runt. Det verkar mest som att det är ett stökigt kvarter. Gubben i 9:an säger att det förmodligen var Johanssons som väsnades. Men de har DAMP båda två, så de kan inte riktigt hjälpa om det blir lite livat ibland.

Familjen i 33:an har ansökt om skuldsanering. Man kan inte spendera pengar som man inte har – såvida man inte lånar utan säkerhet till hutlösa räntor.

Margareta kunde inte jobba vidare som undersköterska efter att hennes ledvärk blev så illa att hon inte kunde stänga händerna ordentligt. Mats varslades från bilfabriken när de skulle satsa mer på produktion utomlands. Pengarna från försäkringskassan var så lite varje månad att någon på kontoret måste räknat fel. Mats ringde och pratade med handläggaren, en hygglig ung tjej. Men inte blev det mer pengar för det.

Så behövde Margareta och barnen komma bort ett par veckor. Någonstans soligt. För det kunde göra underverk. Om man bara får komma bort ett tag, från allt betong och brus. Två veckor i Marbella för lånade pengar. En nystart. Rensa huvudet. Planera planer.

Så fick det bli.

Jürgen i 41:an har väggarna tapetserade med hyllrader fyllda med fantasyböcker och samlarföremål som hör hemma i andra världar. Bara ett fåtal känner till hans specialintresse, om man bortser från på internet. På forumen är han en något av en legend.

Lagerlokalen han arbetar med kräver inte att man säger särskilt mycket om sig själv, eller någon annan. De flesta tänker att Jürgen är lite av en udda fågel, som håller sig för sig själv. Men han sköter sitt jobb och svarar på tilltal, så förmannen är nöjd.

Tänk att han kan prata Tyska, Engelska, Svenska och Alviska.

Anna sitter i sin ljust inredda etta på tredje våningen. Den bärbara datorn lyser i knäet. Hon följer ett trettiotal bloggar. För någon som inte är insatt kan det verka som att allt bara handlar om mode, shopping och inredning. Men egentligen är det mer hur det är att vara ung kvinna på tvåtusentalet. Bekännelser, biografier och villkor. Om man förstår hur det ska läsas. Igenkänning och gemensamma förhoppningar.

Anna hinner knappt skriva på sin egen blogg. Det finns nästa ingen tid kvar att skriva om hur det är att skapa sig ett liv i storstaden, hundra mil från föräldrahemmet. Från den franska balkongen kan

man nästan se havet, där borta någonstans, i horisonten. Det blir bättre bilder om man tar bussen några hållplatser västerut.

Allt har redan blivit skrivet på internet. Och man kan inte hjälpa att man blev född efter att allt redan har hänt. Ibland blir hon lite frustrerad över att alla har så förbannat intressanta liv.

Ashkan i uppgång 15 har inte direkt vad man kan kalla ett spelmissbruk. Vad andra lägger på dyra utgångar och nya prylar lägger han på nätcasinon. Det är hela saken. Han har bra koll på hur mycket han lägger en vanlig månad. Inte mycket mer än vad många andra lägger, ungefär.

Just nu har han hittat ett som ger nittio procent utdelning. Helt vansinnigt! Jackpott på hundratals miljoner.

För varje satsad hundring ska det ju bli minst nittio kronor tillbaka. Minst. När som helst är det hans tur att få flyt igen.

Lasse har blivit erbjuden en tävlingsplats i TTR:en inför vintern. Vårdskuppen i Snowboard. Han har fått veta att om resorna ska löna sig, behöver han sluta i top femtio. Om han lyckas kommer sponsorerna stå för alla kostnader och hålla honom om ryggen även nästa år. Annars får han ta kostnaderna själv. Det är en bra deal, för samtliga inblandade.

Snowboard har handlat om frihet för honom, men tävlingarna måste till om det ska in pengar.

Pulsen. Fokusen. Satsningen. Explosionen. Klimax eller benkross? Han skulle behöva låna hälften av pengarna. Risken: Att allt går åt helvete. Han skadar sig igen. Ryggen har fått så mycket stryk att den aldrig kommer bli helt bra. Den funkar, men gör ont och blir stel mellan varven.

Han tänker att det inte är möjligt att skapa något för sig själv utan att först ge det man älskar till andra. Sedan är det balansen mellan tid, passion och risk... Alltid är det något som binder den frie.